

Babočka

Konečně byly tady! Práááázdny! Osmiletá Rozárka právě dokončila druhou třídu a už se těšila na to, jak stráví léto u babičky Jarmilky. Na cestu měla sbalený růžový kufřík s princeznou Belle a baťůžek se žirafou Máňou. Ještě před odjezdem na Moravu však musela udělat jednu důležitou věc. Nedaleko jejího bydliště se nacházela velká louka. Vílí louka (tak ji Rozárka pojmenovala) byla překrásná. Rostlo na ní spoustu květin, teď v létě měla holčička nejraději vlčí máky, a byla plná motýlů. Rozárka k louce chodila pravidelně vždy s knížkou nebo skicákem v ruce. Jak říkala maminka, malířka, Vílí louka je místo pro kreativní duše.

„Rozárko, za chvíli jedeme!“ ozval se z kuchyně tatínek.

„Tatí, ještě potřebuju chvíli. Musím zaběhnout na louku za motýly a kytičkami.“

„Tak ale rychle, prosím tě. Babička už na nás čeká.“

„Děkuji. Hned jsem zpátky, uvidíš.“

„No, to jsem zvědavý,“ řekl tatínek pochybovačným, ale laskavým tónem.

Rozárka doběhla k louce a láskyplně se rozhlédla kolem. To místo zbožňovala. Milovala barvy, zvuky a život, který příroda dávala i těm nejmenším tvorům. Její tatínek byl ekolog, a tak dívenka dobře věděla, že přírodu musíme chránit. Sama občas uklízela plastové lahve či jiné odpadky, které lidé u louky zanechali. Vždy měla dobrý pocit ze svého snažení, ale zároveň cítila smutek. Jak mohli lidé být tak krutí k přírodě?

Z myšlenek ji najednou vytrhl podivný zvuk. Byl tichý, táhlý a zněl jako...jako PLÁČ? Rozárka na nic nečekala a vydala se doprostřed louky. Co kdyby někdo potřeboval její pomoc? Najednou spatřila ve vysoké trávě holčičku s motýlími křídly. Rozárka ji tady nikdy neviděla, a tak si pomyslela, že se s rodiči právě přistěhovala.

„Ahoj, já jsem Rozárka. Jak se jmenuješ?“

Motýlí holčička pozvedla zrak a se vzlykem odpověděla: „Babočka admirál.“

„Ehm, já vím, že si hraješ na babočku, ale jak se jmenuješ doopravdy?“

„Vždyť jsem řekla,“ proneslo děvčátko rozzlobeně, „babočka admirál, třída hmyz, rád motýli, čeled' babočkovití, rod babočka,“ dodala pyšně a uklonila se.

Rozárka si usmyslela, že holčičku nechá hrát její hru: „Máš moc hezká křídla. Ta ti vyrobila maminka? Ale počkej. Tady to levé je trochu jako by zlomené, podívám se na něj a...“

Rozárka vyjekla. Holčička neměla křídla nasazená na zádech či nalepená na šatech. Ta křídla jí rostla přímo ze zad!

„Propáníčka! Vždyť ty jsi opravdický motýl!“ vykřikla Rozárka nadšeně.

„A co ti tu, u všech bělásků, neustále říkám?“ ozvala se babočka dotčeně.

„Promiň,“ řekla Rozárka. „Já jen nevěděla, že můžete mít i lidskou podobu.“

„Nemíváme ji často. To jen v případě, že se nějakým způsobem zraníme. Vezmeme na sebe podobu člověka a regenerace je tak rychlejší.“

„To je chytré,“ řekla Rozárka obdivným tónem.

„Děkuji, přišel na to jeden můj předek někdy v 19. století. Tehdy se nešťastnou náhodou dostal do cesty vojákovi rakouské armády, který chtěl prapředka babočku chytit a darovat své milé na památku jeho vítězné bitvy u Sadové. Nic z toho se však nestalo. Voják babočku neuložil a sám v prohrané bitvě padl. Babočka měl ze setkání s člověkem lehce poraněné křídlo, a tak jej napadlo vzít na sebe lidskou podobu. Od té doby to tak děláme.“

„Ještě že to dobře dopadlo!“ vykřikla Rozárka zděšeně, „ale neboj, dnes už motýly chráníme.“

„Bohužel s tebou nemůžu souhlasit. Rozárko, motýli vymírají! Do ovzduší vypouštíte jedovaté látky, ničíte louky nebo nás jen tak pro legraci zašlapujete a lovíte“

„Proto si tedy plakala?“

„Vlastně ano. Někaký kluk mě jen tak z legrace chtěl plácnout jako ošklivého komára. Rozesmutnilo mě to.“

„Já vím, že lidé umí být zlí,“ řekla smutně Rozárka, „ale je také spousta lidí, kteří přírodu chrání. Pověz, můžu něco udělat?“

„Můžeš o nás šířit povědomí. Můžeš lidem říkat, jak jsme důležití.“

„To moc ráda udělám. Motýli jsou mí nejoblíbenější tvorové.“

„Já vím, že ty jsi hodná, ostatní motýli mi o tobě vyprávěli. No, jak se tak dívám, je čas se rozloučit. Křidélko už mi pomalu srostlo, musím být zase babočkou. Moment, mohla bys pro mě ještě něco udělat?“

„Cokoli, ale dokážu to?“ zeptala se Rozárka.

„Věřím, že ano. Víš, moc se mi líbí, že vy lidé máte vlastní jména. My motýli se všichni jmenujeme stejně, podle druhu. Mohla bys mi dát nějaké pěkné lidské jméno?“

Rozárka se zamyslela a po chvíli řekla: „Budeš Alenka. Po *Alence v říši divů*, protože tak si teď připadám.“

„Babočka Alenka. To zní moc hezky.“ Alenka poděkovala a už se pomalu chystala proměnit v motýla.

„Počkej, to už tě nikdy neuvídím? Vy motýli máte přece krátký život!“ vykřikla Rozárka zděšeně.

„Uvidíš i neuvidíš. Je pravda, že náš život je krátký, ale máme genetickou paměť. Každá nová babočka se rodí s vlastnostmi a informacemi předchozích generací. V každé další babočce bude i část Alenky. Já jsem babočka. Babočky jsou JÁ,“ řekla Alenka, a aby neprodlužovala Rozárčin smutek, proměnila se v motýla a odletěla neznámo kam.

O dvacet dva let později

„Dříve jsme na každé louce napočítali přibližně padesát druhů motýlů. Dnes jsme rádi za jeden. Populace motýlů se dramaticky snižuje a to má neblahé následky pro celý ekosystém. Již jako malá jsem rozhodla, že budu pro ochranu motýlů dělat maximum. Jednou jsem měla zvláštní sen...“

„Paní doktorko, to byla vynikající přednáška. Zvláště ten sen, který vás inspiroval ke studiu motýlů, mě velmi pobavil.“

„Pane profesore, kolikrát vám mám připomínat, že mi máte říkat Rozálie. Vždyť jste to byl vy, kdo mě naučil úplné základy,“ řekla Rozálie a nejistě se pousmála. Samozřejmě za celý svůj život nikomu neřekla, že zážitek s babočkou Alenkou byl skutečný. Věděla, že by jí nikdo nevěřil. Měla však potřebu se o tento příběh podělit, a tak lidem tvrdila, že se jí kdysi zdál takový zvláštní sen. Ještě chvíli si povídala s profesorem Vojáčkem a před čtvrtou hodinou zamířila do školky.

„Mamí, už jsi tady!“ výskala radostí její tříletá dcera a běžela mamince vstříc.

„Alenko, pomalu. Spadneš, rozbiješ si koleno a to bude nářků.“ Rozálie dcerku oblékla a vyrazily domů.

„Půjdeme kolem Vílí louky, mami?“ zeptala se Alenka.

„Můžeme. Aspoň se podívám, jestli jsou na ní ještě nějakí motýli,“ odpověděla holčičce. Když dorazily na louku, Rozálie posmutněla. Její milované místo nevypadalo jako dřív. Negativní změny se s krajinou děly pozvolna několik let, a protože jí z toho bylo čím dál hůř, přestala na Vílí louku chodit. Nebyla tu asi pět let, ale Alenka místo znala z procházek s babičkou. Její dcera zde byla šťastná. No jo, pomyslela si Rozálie. Naše princezna neví, jak to tu vypadalo dřív. Radost jí dokáže udělat jeden motýl a jedna kytka. Občas měla Rozálie pocit, že selhala. Slíbila babočce Alence, že se o motýly postará, ale postupně se smiřovala s tím, že jsou věci, na které bohužel sama nestačí. Ani si nepamatovala, kdy naposledy se podle sčítání babočky na této louce vyskytovaly.

„Promiň, babočko Alenko,“ řekla Rozálie smutně a v očích se jí zatřpytily slzy.

„Jé, mami, podívej!“ zakřičela Alenka s radostí a vyrušila tak maminku ze smutné nálady. „Na ručičce mi sedí motýlek!“

Rozálie nemohla uvěřit vlastním očím. „Alenko, zlatíčko, to je babočka,“ řekla Rozálie dojatě.

„Možná, že ještě není vše ztraceno, možná, že ještě můžu motýly zachránit,“ pronesla potichu a odvedla Alenku domů.